

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Jaroslava Hubáčka a soudců JUDr. Elišky Cihlářové a JUDr. Tomáše Foltase v právní věci žalobce: **MUDr. J. T.,** zastoupen Mgr. Jaroslavem Topolem, advokátem se sídlem Na Zlatnici 301/2, Praha 4, proti žalovanému: **Krajský úřad Jihomoravského kraje,** se sídlem Žerotínovo nám. 3/5, Brno, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 29. 10. 2015, č. j. 41 A 66/2014 – 30,

takto:

I. Kasační stížnost **se zamítá.**

II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

Včas podanou kasační stížností se žalobce MUDr. J. T. domáhá u Nejvyššího správního soudu vydání rozsudku, kterým by byl zrušen rozsudek Krajského soudu v Brně ze dne 29. 10. 2015, č. j. 41 A 66/2014 – 30, a věc byla vrácena tomuto soudu k dalšímu řízení.

Krajský soud v Brně (dále také „krajský soud“) napadeným rozsudkem ze dne 29. 10. 2015, č. j. 41 A 66/2014 – 30, zamítl žalobu MUDr. J. T., kterou se domáhal přezkoumání a zrušení rozhodnutí Krajského úřadu Jihomoravského kraje, odboru dopravy (dále též „žalovaný“), ze dne 24. 4. 2014, č. j. JMK12409/2014, sp. zn. S-JMK 12409/2014/OD/ Fö (dále také „napadené rozhodnutí“), kterým bylo zamítnuto odvolání

žalobce a potvrzeno rozhodnutí Městského úřadu Kuřim, odboru dopravy, (dále též „správní orgán prvního stupně“), ze dne 5. 12. 2013, č. j. MK/19534/13/OD.

Rozhodnutím správního orgánu prvního stupně byl žalobce uznán vinným ze spáchání přestupků podle ust. § 125c odst. 1 písm. a) bod 1 a bod 3 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o silničním provozu“) a přestupku podle ust. § 16 odst. 1 písm. a) zákona č. 168/1999 Sb., o pojištění odpovědnosti za škodu způsobenou provozem vozidla a o změně některých souvisejících zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pojištění“), jichž se dopustil tím, že dne 22. 9. 2013 v 23:25 hod. řídil motorové vozidlo tov. zn. Nissan Staza 2.4, VIN: X, na ulici Tišnovská v obci Kuřim,

- bez platné registrační značky,
- bez platného osvědčení o technické způsobilosti, vydané stanicí měření emisí a stanicí technické kontroly,
- v technickém stavu bezprostředně ohrožujícím ostatní účastníky provozu na pozemních komunikacích (na motorovém vozidle byly odmontované díly vozidla: pravý přední blatník, přední maska, pravé přední světlo, pravý ukazovatel směru), a
- bez pojištění odpovědnosti za škodu způsobenou provozem vozidla,

za což mu byla podle ust. § 11 odst. 1, písm. b) a c) a ust. § 12 odst. 1, 2 zákona č. 200/1990, o přestupcích, ve znění účinném v rozhodné době, (dále jen „zákon o přestupcích“), uložena pokuta ve výši 7.000 Kč a zákaz řízení všech motorových vozidel na dobu 8 měsíců.

Krajský soud nejprve podrobně rekapituloval obsah žaloby, stanovisko žalovaného a obsah předloženého správního spisu. Při přezkoumání zákonnosti žalobou napadeného rozhodnutí neshledal, že by toto rozhodnutí trpělo žalobou vytýkanými nezákonnostmi.

Správní soud především nepřisvědčil námitce žalobce, že by ve výroku napadeného rozhodnutí žalovaného bylo nedostatečně specifikováno místo spáchání přestupků a bylo tak porušeno ust. § 77 zákona o přestupcích. Žalobci lze sice přisvědčit v tom, že ve výroku rozhodnutí o přestupku je místo přestupku specifikováno toliko označením obce a ulice, v daném případě je však takovéto vymezení zcela dostačující. Neobstojí ani poukaz žalobce na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 11. 2010, č. j. 4 As 28/2010 - 56, který na projednávanou věc nedopadá. Je tomu tak proto, že v této věci nešlo o překročení nejvyšší dovolené rychlosti na konkrétním místě území obce, kdy by přesné určení místa spáchání přestupku bylo určující pro závěr o spáchání přestupku.

Krajský soud má za to, že byla dostatečně provedena i identifikace vozidla, kterým se žalobce dopustil spáchání posuzovaných přestupků. Jak Policie České republiky, tak i správní orgány identifikovaly vozidlo, kterým mělo dojít ke spáchání přestupků, pomocí jedinečného čísla VIN. Ani skutečnost, že na zadní části vozidla je uveden nápis Altima, nemá na identifikaci vozidla žádný vliv, jelikož identifikátorem, který jednoznačně odlišuje předmětné vozidlo od vozidel jiných, bylo jedinečné číslo VIN tohoto vozidla.

Správní soud nepřisvědčil námitce žalobce, že z výrokové části napadeného rozhodnutí není zřejmé, jaké právní povinnosti měl žalobce porušit, ani jakým právním předpisem měly být tyto povinnosti stanoveny. Z výroku rozhodnutí správního orgánu

prvého stupně je zcela zřejmé, jaké ustanovení zákona žalobce svým jednáním porušil, resp. za jaké přestupky a podle jakých právních předpisů [ust. § 125c odst. 1 písm. a) bod 1 a 3 zákona o silničním provozu, a ust. § 16 odst. 1 písm. a) zákona o pojištění] mu byly uloženy příslušné sankce. Výrok napadeného rozhodnutí ohledně přestupků podle ust. § 125c odst. 1 písm. a) bod 1 a 3 zákona o silničním provozu tak nebyl neurčitý ani nesrozumitelný. Z výroku napadeného rozhodnutí je zjevné, že skutková podstata přestupků byla naplněna tím, že žalobce řídil vozidlo bez platné registrační značky, bez platného osvědčení o technické způsobilosti, vydané stanicí měření emisí a stanicí technické kontroly a že řídil vozidlo, jež bylo technicky nezpůsobilé k provozu na pozemních komunikacích, které tak bezprostředně ohrožovalo ostatní účastníky provozu na pozemních komunikacích. Ačkoli správní orgán ve výroku neodkázal přímo na ust. § 37 zákona č. 56/2001 Sb., podle slovního popisu přestupkového jednání není pochyb o tom, že vozidlo bylo správními orgány posouzeno jako technicky nezpůsobilé ve smyslu ust. § 37 písm. a) a c) tohoto zákona. Podle tohoto ustanovení je totiž silniční vozidlo technicky nezpůsobilé k provozu na pozemních komunikacích, pokud pro závady v technickém stavu bezprostředně ohrožuje bezpečnost provozu na pozemních komunikacích, a podle písm. c) téhož ustanovení, pokud provozovatel vozidla neprokáže jeho technickou způsobilost k provozu na pozemních komunikacích způsobem stanoveným tímto zákonem.

Namítal-li žalobce, že svým jednáním popsaným ve výroku rozhodnutí nenaplnil skutkovou podstatu přestupku podle ust. § 125c odst. 1 písm. a) bod 3 zákona o silničním provozu, správní soud konstatoval, že žalobce i jeho zmocněnec byli v průběhu správního řízení zcela pasivní a k okolnostem skutku nic neuvedli. Nereagovali ani na výzvu k doplnění důvodů odvolání. Žalobce se tak, i přes princip plné soudní jurisdikce, nemůže až nyní před krajským soudem účinně domáhat nedostatečnosti skutkových zjištění správních orgánů.

Bezprostřední ohrožení účastníků provozu na pozemních komunikacích přitom nelze vykládat tak, že k němu je nutný samotný střet s jiným účastníkem provozu, jak předestírá žalobce. Za bezprostřední ohrožení účastníka provozu na pozemních komunikacích je třeba považovat takové protiprávní jednání, které v důsledku své povahy a použitých prostředků znamená i jen pouhou možnost vzniku závažného škodlivého následku pro jiné účastníky provozu, bez ohledu na to, zda ke škodlivému následku skutečně dojde či nikoliv. K námitce, že Policie České republiky nepostupovala podle ust. § 118a odst. 2 písm. b) zákona o silničním provozu, když nezabránila žalobci v další jízdě, nezbývá krajskému soudu než konstatovat, že správním orgánům ani správnímu soudu nepřísluší hodnotit postup policejních orgánů, a že zabránění žalobci v další jízdě orgány Policie České republiky není podmínkou pro naplnění skutkové podstaty přestupku podle ust. § 125c odst. 1 písm. a) bod 3 zákona o silničním provozu.

Zpochybňuje-li žalobce, že jeho vozidlo nemělo v době řízení přední blatník, jelikož tento měl být odmontován až po zastavení vozidla při výměně žárovky na základě výzvy policistů, opětovně je nutno konstatovat, že tato argumentace se poprvé objevuje až v řízení před soudem, a proto ji správní soud shledal ryze účelovou. Z pořízené dokumentace je naopak zjevné, že vozidlo žalobce nemělo odmontovaný jen pravý přední blatník, ale chyběla mu rovněž přední maska, pravé přední světlo a pravý ukazovatel

směru. Žalobce své tvrzení, že by měl být Policií České republiky vyzýván k výměně žárovky nepodložil žádnými důkazy, a tato skutečnost nijak nevyplývá ani ze správního spisu. Ani v tomto směru proto neshledal správní soud uvedené žalobní body opodstatněné.

Krajský soud neshledal důvodnou výtku žalobce, že správní orgány pochybily, pokud při provádění důkazů neprovedly výslech zasahujících policistů. Je tomu tak proto, že vina žalobce byla dostatečně prokázána jinými důkazy (zejména oznámením přestupku, fotodokumentací pořízenou na místě přestupku, výpisem z centrálního registru vozidel, protokoly STK, výpisem z databáze ČKP a zprávou společnosti Ford CARent a. s.). Na základě všech těchto důkazů dospěly správní orgány k jednoznačnému závěru, že žalobce se všech přestupků, které mu byly kladeny za vinu, dopustil. Správní soud proto o zjištěném skutkovém stavu věci neměl žádné pochybnosti.

Krajský soud nepřisvědčil ani žalobní námitce, že napadené rozhodnutí je nezákonné z toho důvodu, že listinný důkaz - výpis z evidence České kanceláře pojistitelů vyhotovil sám správní orgán prvého stupně. Je tomu tak proto, že tento výpis byl vyhotoven prostřednictvím zabezpečeného dálkového přístupu správního orgánu z databáze ČKP. O relevanci uvedených údajů proto neměl soud žádné pochybnosti. V neposlední řadě tento soud nepřisvědčil ani námitce žalobce, že to nebyl on, kdo řídil předmětné vozidlo a spáchal tak přestupky, které mu byly kladeny za vinu. Provedenými důkazy bylo dostatečně prokázáno, že osobou, která byla řidičem kontrolovaného vozidla, byl právě žalobce. Kontrolovaná osoba se totiž na místě přestupku prokázala řidičským a občanským průkazem na jméno žalobce. Pokud by vozidlo řídila jiná osoba než žalobce, bylo by přirozené, že by se jednalo o skutečnost, kterou by osoba obviněná z přestupku především namítala, což se nestalo. Ze všech uvedených důvodů proto krajský soud podanou žalobu zamítl jako nedůvodnou.

Proti tomuto rozsudku krajského soudu podal žalobce MUDr. J. T. jako stěžovatel (dále jen „stěžovatel“) včasnou kasační stížnost, kterou opřel o důvody obsažené v ust. § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) s. ř. s.

Podle stěžovatele nemůže obstát právní názor krajského soudu, že ve správním řízení bylo dostatečně ztotožněno motorové vozidlo, kterým tento účastník silničního provozu spáchal posuzované přestupky (*tov. zn. Nissan Staza 2.4, VIN: X*). Podle jeho názoru byl uváděný VIN kód toliko kódem vyraženým na čelním skle a nikoliv kódem vyraženým na karoserii vozidla. Pokud Policie České republiky i správní orgán vycházely pouze z VIN kódu vyznačeného na čelním skle vozidla, nemá jejich skutkový závěr oporu ve zjištěném skutkovém stavu věci. Nemůže proto následně obstát ani vyslovený názor krajského soudu o identifikaci dopravního prostředku, kterým mělo dojít ke spáchání předmětných přestupků.

Nesprávný je i názor krajského soudu, který dovodil, že rozhodnutí správních orgánů není nesrozumitelné z důvodu vytýkané absence konkrétní právní normy, jejímž porušením *[zde § 5 odst. 1 písm. a) zákona o silničním provozu]* mělo dojít k naplnění skutkové podstaty přestupků podle § 125c odst. 1 písm. a) bod 1 a 3 téhož zákona. Nesouhlasí rovněž se závěrem, že stěžovatel měl povinnost užít jen takové vozidlo, které

má na sobě umístěny registrační značky. Z napadeného rozhodnutí není též zřejmé, jaké podmínky stanovené zvláštními právními předpisy porušil, a jaké konkrétní technické podmínky provozu dotčené vozidlo nesplňovalo. Součástí skutkové podstaty (srov. § 68 odst. 2 správního řádu a § 77 zákona o přestupcích) mělo být i ustanovení zvláštního právního předpisu, které stanoví technické podmínky pro užití motorového vozidla.

Stěžovatel má ve vztahu k přestupku podle ust. § 125 odst. 1 písm. a) bod 3 zákona o silničním provozu za to, že nebyla naplněna skutková podstata tohoto přestupku, resp. že jeho jednáním byla spíše naplněna skutková podstata přestupku podle ust. § 125 odst. 1 písm. k) téhož zákona, a že mělo být na jisto postaveno, kterou ze skutkových podstat v dané věci stěžovatel ve skutečnosti naplnil. Správní orgán byl povinen - i bez aktivní účasti stěžovatele - sám posoudit, zda jednáním stěžovatele došlo k „bezprostřednímu ohrožení ostatních účastníků silničního provozu, či nikoliv“, a to na základě podkladů obsažených ve spisech. Současně má i za to, že správní orgány neprokázaly na jisto, že vozidlo bylo natolik technicky nezpůsobilé, že jím došlo k bezprostřednímu ohrožení ostatních účastníků silničního provozu. Souhlasí sice s názorem krajského soudu, že za bezprostřední ohrožení nelze považovat až stav, kdy již dojde k závažnému škodlivému následku. Má i za to, že toto bezprostřední ohrožení mělo být ze strany správních orgánů prokázáno (např. znaleckým posudkem, svědky, policisty).

Podle stěžovatele pochybil krajský soud i tím, že nezrušil napadené rozhodnutí žalovaného pro nedostatečná skutková zjištění. Je tomu tak proto, že ve spise obsažená fotodokumentace, z níž správní orgán vycházel, neposkytla tomuto orgánu úplnou informaci o skutkovém stavu věci. Krajský soud vadně ponechal stranou svých úvah argumentaci stěžovatele, že stav vozidla, jak byl zadokumentován ve spise, byl dán tím, že po žalobci Policie České republiky požadovala výměnu žárovky v pravém předním světlometu. Aby toho mohl dosáhnout, musel na místě demontovat celé těleso předního světlometu, přední blatník, přední masku i směrové světlo. Z uvedených důvodů mu proto nemůže být kladeno k tíži, že určitá skutková tvrzení předestřel až v řízení před krajským soudem.

V neposlední řadě stěžovatel krajskému soudu vytýká, že se nevypořádal s jím navrženými důkazními prostředky (rekognicí, důkazy letenkami, palubními lístky a dalšími listinnými podklady), a s jeho tvrzením o tom, že se protiprávního jednání nemohl vůbec dopustit, protože se nezdržoval v České republice.

Žalovaný Krajský úřad Jihomoravského kraje považuje kasační stížnost za nedůvodnou. Skutkové i právní závěry krajského soudu jsou opodstatněné, správné a dostatečně podložené. Setrvává na svém vyjádření k podané žalobě, že napadená správní rozhodnutí byla vydána v souladu s platnou právní úpravou. Navrhuje proto, aby Nejvyšší správní soud podanou kasační stížnost zamítl.

Nejvyšší správní soud přezkoumal kasační stížností napadený rozsudek krajského soudu v souladu s ust. § 109 odst. 3, 4 s. ř. s. v rozsahu a z důvodů uplatněných v kasační stížnosti a při tom dospěl k závěru, že kasační stížnost není opodstatněná.

Z obsahu kasační stížnosti vyplývá, že ji stěžovatel podává jednak z důvodu uvedeného v § 103 odst. 1 písm. a), b) s. ř. s., tedy pro nezákonnost spočívající v

nesprávném posouzení právní otázky soudem v předcházejícím řízení a pro vady v řízení před správními orgány, a jednak také pro nepřezkoumatelnost napadeného rozsudku nebo pro jinou vadu řízení [§ 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s.]

Jde-li o vytýkanou nepřezkoumatelnost [§ 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s.], Nejvyšší správní soud konstatuje, že jde o vlastnost rozhodnutí správního soudu, ke které je povinen přihlížet z úřední povinnosti. K posouzení této vady řízení musel Nejvyšší správní soud přistoupit přednostně. Je tomu tak proto, že by bylo přinejmenším předčasné, aby se nejdříve zabýval právním posouzením věci samé, byl-li by současně napadený rozsudek krajského soudu nepřezkoumatelný nebo byl-li by založen na jiné vadě řízení s vlivem na zákonnost rozhodnutí o věci samé. Rozhodující správní soud není přitom v této otázce limitován dispoziční zásadou (srov. § 75 odst. 2 s. ř. s. či § 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.).

Nejvyšší správní soud při posuzování vytýkané nepřezkoumatelnosti napadeného rozsudku krajského soudu vychází z ustálené judikatury Ústavního soudu (např. nález Ústavního soudu ze dne 20. 6. 1996, sp. zn. III. ÚS 84/94, uveřejněný pod č. 34 ve svazku č. 3 Sbírky nálezů a usnesení Ústavního soudu, nález Ústavního soudu ze dne 26. 6. 1997, sp. zn. III. ÚS 94/97, uveřejněný pod č. 85 ve svazku č. 8 Sbírky nálezů a usnesení Ústavního soudu), podle níž jedním z principů, které představují součást práva na řádný a spravedlivý proces, jakož i pojem právního státu (čl. 36 odst. 1 Listiny základních práv a svobod, čl. 1 Ústavy), jež vylučuje libovůli při rozhodování, *je* i *povinnost soudů své rozsudky řádně odůvodnit* (ve správním soudnictví podle ustanovení § 54 odst. 2 s. ř. s.). Z odůvodnění rozhodnutí proto musí vyplývat především vztah mezi skutkovými zjištěními a úvahami při hodnocení důkazů na straně jedné a právními závěry na straně druhé.

Nejvyšší správní soud nepominul ani nález Ústavního soudu ze dne 11. 4. 2007, sp. zn. I ÚS 741/06, (dostupný na www.nalus.usoud.cz), v němž Ústavní soud vyslovil, že „*odůvodnění rozhodnutí soudu jednajícího a rozhodujícího ve správním soudnictví, z něhož nelze zjistit, jakým způsobem postupoval při posuzování rozhodné skutečnosti, nevyhovuje zákonným požadavkům kladeným na obsah odůvodnění a v konečném důsledku takové rozhodnutí zasahuje do základních práv účastníka řízení, který má nárok na to, aby jeho věc byla spravedlivě posouzena*“. Ostatně Ústavní soud i v nálezu ze dne 17. 12. 2008, sp. zn. I. ÚS 1534/08 (dostupný na www.nalus.usoud.cz), rovněž konstatoval, že: „*Soudy jsou povinny své rozhodnutí řádně odůvodnit; jsou povinny též vysvětlit, proč se určitou námitkou účastníka řízení nezabývaly (např. proto, že nebyla uplatněna v zákonem stanovené lhůtě). Pokud tak nepostupují, porušují právo na spravedlivý proces garantované čl. 36 odst. 1 Listiny.*“

Otázkou přezkoumatelnosti rozhodnutí správních soudů se Nejvyšší správní soud zabýval ve své judikatuře již dříve. Bylo tomu tak např. v rozsudku ze dne 4. 12. 2003, č. j. 2 Azs 47/2003 - 130, který byl uveřejněn pod č. 244/2004 Sbírky rozhodnutí Nejvyššího správního soudu, v němž vyložil, že: „*Za nepřezkoumatelné pro nesrozumitelnost ve smyslu § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. lze považovat zejména ta rozhodnutí, která postrádají základní zákonné náležitosti, z nichž nelze seznat, o jaké věci bylo rozhodováno či jak bylo rozhodnuto, která zkoumají správní úkon z jiných než žalobních důvodů (pokud by se nejednalo o případ zákonem předpokládaného přezkumu mimo rámec žalobních námitek), jejichž výrok je v rozporu s odůvodněním, která neobsahují vůbec právní závěry vyplývající z rozhodných*

skutkových okolností nebo jejichž důvody nejsou ve vztahu k výroku jednoznačné“. Nejvyšší správní soud též vyslovil v rozsudku ze dne 29. 7. 2004, č. j. 4 As 5/2003 - 52, dostupném na www.nssoud.cz, že pokud „*z odůvodnění napadeného rozsudku krajského soudu není zřejmé, jakými úvahami se soud řídil při naplňování zásady volného hodnocení důkazů či utváření závěru o skutkovém stavu, z jakého důvodu nepovažoval za důvodnou právní argumentaci stěžovatele v žalobě a proč subsumoval popsaný skutkový stav pod zvolené právní normy, pak je třeba pokládat takové rozhodnutí za nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů a tím i nesrozumitelnost ve smyslu § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s.*“. Judikatuře Nejvyššího správního soudu (např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 7. 2005, č. j. 2 Afs 24/2005 - 44, který byl uveřejněn pod č. 689/2005 Sbírky rozhodnutí Nejvyššího správního soudu) je jinak společný závěr, že „*není-li z odůvodnění napadeného rozsudku krajského soudu zřejmé, proč soud nepovažoval za důvodnou právní argumentaci účastníka řízení v žalobě a proč žalobní námitky účastníka považuje za liché, mylné nebo vyvrácené, nutno pokládat takové rozhodnutí za nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů ve smyslu ustanovení § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. zejména tehdy, jde-li o právní argumentaci z hlediska účastníka řízení klíčovou, na níž je postaven základ jeho žaloby. Soud, který se vypořádává s takovou argumentací, ji nemůže jen pro nesprávnost odmítnout, ale musí také uvést, v čem konkrétně její nesprávnost spočívá*“.

Nejvyšší správní soud konstatuje, že má-li být soudní rozhodnutí přezkoumatelné, musí z něj být zřejmé, jaký skutkový stav vzal správní soud za rozhodný a jak uvážil o pro věc podstatných skutečnostech, resp. jakým způsobem postupoval při posuzování těchto skutečností. Uvedené musí nalézt svůj odraz v odůvodnění dotčeného rozhodnutí. Je tomu tak proto, že jen prostřednictvím odůvodnění lze dovodit, z jakého skutkového stavu správní soud vyšel a jak o něm uvážil. Co do rozsahu přezkoumávání správního rozhodnutí (po věcné stránce) je správní soud, nestanoví-li zákon jinak (srov. § 75 odst. 2 s. ř. s. v návaznosti na § 71 odst. 2 věta třetí s. ř. s.), vázán dispoziční zásadou. Ponechat stranou při tom nelze okolnost, že obsah odůvodnění rozhodnutí správního soudu v podstatě předurčuje možný rozsah opravného prostředku vůči tomuto rozhodnutí ze strany účastníků řízení. Pokud by vůbec neobsahovalo odůvodnění nebo by nereflektovalo žalobní námitky a zásadní argumentaci, o níž se opírá, mělo by to nutně za následek jeho zrušení pro nepřezkoumatelnost. Tak tomu ale v projednávané věci není.

Napadený rozsudek krajského soudu je v uvedeném směru plně přezkoumatelný. Je z něj dostatečně patrné, že správní soud posoudil zákonnost napadených rozhodnutí skrze veškeré uplatněné žalobní námitky obsažené v podané žalobě stěžovatele ze dne 9. 7. 2014, a že při svém rozhodování vyšel ze skutkového stavu zjištěného žalovaným (str. 6 odst. 3 a násl. rozsudku). Vyplývá z něj více než dostatečně, jak tento správní soud posoudil stěžovatelovu věc po právní stránce, proč má jeho žalobní výhrady za liché, mylné či vyvrácené a z jakých důvodů má za to, že obstály skutkové a právní úvahy žalovaného. Nelze proto přisvědčit obecné výhradě stěžovatele, že by byl rozsudek krajského soudu nepřezkoumatelný.

Rozsudek krajského soudu není nepřezkoumatelný ani z toho důvodu, že by krajský soud vyšel z nedostatečně či nesprávně zjištěného skutkového stavu věci nebo z důvodu, že neprovedl v žalobě navrhované důkazy (rekognici, důkazy letenkami, palubními lístky a dalšími listinnými podklady).

Jak správně a v souladu s ustálenou judikaturou Nejvyššího správního soudu (srov. např. rozsudek ze dne 28. 3. 2007, č. j. 1 As 32/2006 - 99, který byl publikován ve Sbírce rozhodnutí Nejvyššího správního soudu pod č. 1275/2007, či rozsudek ze dne 23. 4. 2015, č. j. 2 As 215/2014 – 43, který je dostupný na www.nssoud.cz) uvedl již krajský soud, soudní přezkoumávání zákonnosti správních rozhodnutí je projevem plné jurisdikce. Tato okolnost však neznamená, a není to ani cílem správního soudnictví, nahrazovat řízení před správním orgánem. Je tomu tak proto, že soudní přezkum správních rozhodnutí nelze vnímat jako odvolací řízení v plné apelaci. To znamená, že správní soud při svém rozhodování není výlučně vázán skutkovým stavem zjištěným žalovaným (srov. § 77 s. ř. s.). Může proto doplňovat skutkový stav věci, např. provedením důkazů existujících ke dni vydání žalobou napadeného rozhodnutí, jejichž provedení se marně domáhal žalobce v řízení před správním orgánem nebo některé důkazy opakovat, namítal-li žalobce jejich nedostatečné či nesprávné právní hodnocení. Na druhé straně ale tato dispozice neznamená, jak přiléhavě uvedl krajský soud, kompetenci soudu k zjišťování zcela nového skutkového stavu věci v důsledku „nových“ - až před soudem žalobcem tvrzených skutkových okolností. Není při tom rozhodné, zda žalobce v žalobě nastíní zcela jiný skutkový děj, než ve správním řízení nebo zůstal-li žalobce ve správním (odvolacím) řízení nečinný (tak jako v této věci) a až posléze v žalobě předestře vlastní - novou - skutkovou verzi svého jednání. Je tomu tak proto, že krajský soud není dalším - „vyšším odvolacím správním orgánem“. Nepřísluší mu proto vést v podstatě „nové“ odvolací řízení a vyvracet nyní „nově“ předestíraná skutková tvrzení žalobce.

Chtěl-li tedy stěžovatel, aby jeho skutková tvrzení a k nim se vztahující případné důkazy - předestřená nově až před krajským soudem - provedl krajský soud a posléze skrze ně hodnotil zákonnost napadeného rozhodnutí, měl tato svá tvrzení a k nim se vztahující důkazy [*o omylu žalovaného v osobě přestupce o tom, že ve skutečnosti stěžovatelem řízené vozidlo bylo opatřeno PP blatníkem, maskou, nárazníkem, PP světlem, pravým směrovým světlem, či o naplnění skutkové podstaty § 125c odst. 1 písm. k) zákona o silničním provozu*] předestřít v prvé řadě správnímu orgánu prvého stupně či žalovanému již v řízení o přestupku nebo v rámci odvolacího řízení. Pokud tak ale neučinil, nelze se v tomto směru u krajského soudu úspěšně domáhat doplňování skutkového stavu zjištěného žalovaným, ani provádění nových důkazů, které by prokázaly tato „nová“ skutková tvrzení žalobce.

Nejvyšší správní soud proto konstatuje, že rozsudek krajského soudu není nepřezkoumatelný, ani zatížený jinou vadou řízení z toho důvodu, že krajský soud neprovedl stěžovatelem navrhované důkazy k nově tvrzenému skutečnému stavu věci v žalobě (jak navrhovanou rekognici, tak i důkazy letenkami, palubními lístky a dalšími listinnými podklady).

Na druhou stranu lze dílem přisvědčit názoru zástupce stěžovatele, že je v jeho výlučné dispozici určit, kdy a komu předestře příslušnou skutkovou verzi jednání, které bylo stěžovateli kladeno za vinu a k němu se vztahující důkazy. Tedy zda tak učiní v rámci odvolání ve formě odvolacích důvodů nebo až v žalobě spolu s příslušným důkazním návrhem. Je tomu tak proto, že správnímu soudu nepřísluší posuzovat „taktiku obhajoby“ stěžovatele. Stěžovatel, resp. jeho zástupce se však mýlí, pokud dovozuje, že krajský soud je povinen přezkoumávat oproti správnímu řízení „nová“ skutková stvrzení a provádět k nim

se vztahující „nové“ důkazy. Správnímu soudu nepřísluší nahrazovat činnost správního orgánu, a proto nemůže poměřovat zákonnost žalobou napadeného rozhodnutí skrze nově předestírané skutkové okolnosti a nově předkládané důkazy, než které měl k dispozici žalovaný ve správním řízení, či které mohl stěžovatel uplatnit ve správním řízení. Krajský soud proto nepochybil, pokud ve shodě se shora uvedeným osvětlil účastníkům řízení důvody, pro které nebylo možno provádět navrhované důkazy a označil je jako účelové a opožděné. Z uvedených důvodů proto Nejvyšší správní soud neshledal, že by napadený rozsudek krajského soudu trpěl nepřezkoumatelností nebo byl zatížen jinou vadou řízení ve smyslu ust. § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s.

Rozsudek krajského soudu není též nezákonný pro nesprávné posouzení právní otázky soudem v předešlém řízení, pokud dospěl k závěru, že napadené rozhodnutí žalovaného není nepřezkoumatelné pro vytýkanou nesrozumitelnost.

Jak přiléhavě uvedl správní soud, je s ohledem na charakter projednávaných přestupků nerozhodné, na jakém přesném místě (části) pozemní komunikace - ulice Tišnovská v obci Kuřim - došlo ze strany stěžovatele ke spáchání předmětných přestupků. Bližší specifikace číslem popisným či parcelním přilehlých nemovitostí/pozemků by byla nadbytečná. Nešlo totiž o obdobný případ, na který stěžovatel poukazoval a pro jehož právní posouzení bylo rozhodné přesné vymezení úsek komunikace (místo), na kterém došlo ke spáchání tam posuzovaného přestupku. Jeho meritem bylo posouzení nejvyšší přípustné rychlosti vozidel v tom kterém úseku komunikace. V projednávané věci bylo naopak rozhodující, že stěžovatel provozoval své vozidlo (jinak nezpůsobilé provozu) na pozemní komunikaci, konkrétně na veřejné komunikaci, tvořící ulici Tišnovská v obci Kuřim. Pokud proto krajský soud posoudil vymezení místa spáchání přestupku stěžovatelem v rozhodnutích správních orgánů jako dostatečné, nelze tomuto závěru ničeho vytknout.

Stěžovatel se rovněž mýlí, pokud dovozuje, že ve výroku napadených rozhodnutí správních orgánů určené místo spáchání přestupků stěžovatelem - ulice Tišnovská v obci Kuřim - nemá oporu ve zjištěném skutkovém stavu. Je tomu tak proto, že i z pořízené fotodokumentace, obsažené v přiloženém správním spise, jednoznačně vyplývá, že se stěžovatel k tíži mu kladeného jednání zcela a bez jakýchkoliv pochybností dopustil na víceproudé veřejné komunikaci, opatřené jak vodorovným, tak i svislým dopravním značením. Tato fotodokumentace spolu s dalšími důkazy obsaženými ve správním spise (např. oznámením o spáchání přestupku ze dne 22. resp. 23. 9. 2013) jednoznačně vyvrací tvrzení stěžovatele, že se stíhaného jednání nedopustil na veřejné pozemní komunikaci, což by jinak mohlo vylučovat jeho odpovědnost za přestupky, z jejichž spáchání byl uznán vinným.

Obdobně obstojí i právní názor krajského soudu, že ve správním řízení bylo přesně ztotožněno motorové vozidlo stěžovatele, jímž spáchal přezkoumávané přestupky. Nejen z obsahu obou správních rozhodnutí, ale i z jejich podkladů - zejm. oznámení o přestupku ze dne 22. resp. 23. 9. 2013, provedené lustrace vozidel ze dne 3. 10. 2013, podle VIN kódu vozidla zjištěného na místě přestupku policejním orgánem - bylo dostatečně přesně zjištěno a identifikováno vozidlo, kterým ztotožněný řidič toho vozidla (stěžovatel - MUDr. J. T., narozen dne X, t. č. nezaměstnaný), spáchal přestupky, které mu byly kladeny za vinu.

Nejvyšší správní soud proto neshledal nejmenší pochybnosti o tom, jakým vozidlem byly přestupky stěžovatelem ve skutečnosti spáchány. Na uvedeném ničeho nemění ani argumentace stěžovatele o způsobu zjištění VIN kódu ze strany orgánů Policie České republiky (z čelního skla ztotožněného vozidla) a jeho nesouladu s originálním VIN kódem, zjištěným ohledáním vozidla policejním orgánem.

Stěžovatel krajskému soudu vytýkal i nezákonnost jeho rozsudku, neboť nezrušil napadené rozhodnutí žalovaného pro nesrozumitelnost z důvodu neuvedení právního předpisu, podle kterého bylo správními orgány rozhodováno (porušení § 68 odst. 2 správního řádu a § 77 zákona o přestupcích).

Podle ust. § 68 odst. 2 věty prvé správního řádu se ve výrokové části uvede řešení otázky, která je předmětem řízení, právní ustanovení, podle nichž bylo rozhodováno, a označení účastníků podle § 27 odst. 1.

Podle ust. § 77 zákona o přestupcích výrok rozhodnutí o přestupku, jímž je obviněný z přestupku uznán vinným, musí obsahovat též popis skutku s označením místa a času jeho spáchání, vyslovení viny, formu zavinění, druh a výměru sankce, popřípadě rozhodnutí o upuštění od uložení sankce (§ 11 odst. 3), o započtení doby do doby zákazu činnosti (§ 14 odst. 2), o uložení ochranného opatření (§ 16), o nároku na náhradu škody (§ 70 odst. 2) a o náhradě nákladů řízení (§ 79 odst. 1).

Pole ust. § 5 odst. 1 písm. a) zákona o silničním provozu je řidič kromě povinností uvedených v § 4 dále povinen užít vozidlo, které splňuje technické podmínky stanovené zvláštním právním předpisem.

Stěžovatel se mýlí, pokud dovozuje, že měl krajský soud zrušit napadené rozhodnutí pro nesrozumitelnost, pokud ve výroku tohoto rozhodnutí nebylo výslovně paragrafově specifikováno, jaké podmínky stanovené zvláštním právním předpisem stěžovatelem řízené vozidlo nesplňovalo a jakou konkrétní povinnost stěžovatel porušil.

Jak zcela přiléhavě uvedl krajský soud v napadeném rozsudku, rozhodnutí žalovaného, resp. jím potvrzené rozhodnutí správního orgánu skutečně ve výrokové části neobsahovalo paragrafovou specifikaci porušení toho kterého ustanovení zvláštního předpisu, na které odkazuje ust. § 5 odst. 1 písm. a) zákona o silničním provozu (zákona č. 56/2001 Sb., či prováděcí vyhlášky č. 243/2001 Sb.). K zákonem předpokládané identifikaci porušeného ustanovení právní povinnosti plně postačí, je-li toto porušení blíže specifikováno v odůvodnění napadeného rozhodnutí. Opačný výklad předestřený stěžovatelem by byl přepjatým formalismem. Pokud by tomu tak skutečně mělo být, zákonodárce by jistě ve stěžovatelem poukazovaných ust. § 68 odst. 2 větě prvé správního řádu či ust. § 77 zákona o přestupcích výslovně uvedl, že součástí výroku rozhodnutí o přestupku musí být - namísto platné formulace *„právní ustanovení, podle nichž bylo rozhodováno*“ - uvedena např. formulace *„výčet právních ustanovení, která byla porušena*“, nebo jiné slovní spojení ze kterého by vyplývala obligatorní povinnost správního orgánu (rozhodujícího o přestupku) uvést ve výrokové části svého rozhodnutí výčet všech porušených ustanovení právních předpisů, jež jsou jeho rozhodnutím sankcionována. Tak tomu ale není. Předestřený požadavek by již tak dostatečně formalizovaný obsah výroku

rozhodnutí o přestupku učinil o to více nepřehledným a pro jeho adresáta tím více nesrozumitelným. Plně proto postačí, jak uvedl v napadeném rozsudku krajský soud, pokud konkrétní ustanovení zvláštního zákona (zákona č. 56/2001 Sb., či prováděcí vyhlášky č. 243/2001 Sb.), k jejichž porušení došlo, jsou uvedeny v odůvodnění napadeného rozhodnutí, či je lze z napadeného rozhodnutí jako celku dovodit alespoň v jejich slovním vyjádření. Tak tomu bylo i v této věci [srov. § 37 písm. a) a c), § 38, odst. 1, a násl. zákona č. 56/2001 Sb. ve spojení s § 5 odst. 1 písm. a) zákona o silničním provozu]. Správní orgány při rozhodování o spáchání přestupku stěžovatelem podle ust. § 125c odst. 1 písm. a) bod 1 a 3 zákona o silničním provozu proto správně vyšly z toho, že stěžovatel řídil vozidlo bez platné registrační značky, bez platného osvědčení o technické způsobilosti vozidla a měření emisí vydávaných stanicí měření emisí a stanicí technické kontroly, a že vozidlo stěžovatele bylo technicky nezpůsobilé k provozu na pozemních komunikacích tak závažným způsobem, že bezprostředně ohrožovalo ostatní účastníky provozu na pozemních komunikacích. Krajský soud proto nepochybil, pokud nezrušil napadené rozhodnutí pro nesrozumitelnost z důvodu vytýkané absence konkrétní právní normy, jejímž porušením mělo dojít k naplnění skutkové podstaty přestupku podle ust. § 125c odst. 1 písm. a) bod 1 a 3 téhož zákona.

Přisvědčit nelze ani argumentaci stěžovatele, který dovozuje, že hovořit o bezprostředním ohrožení účastníků řízení (např. ostrými hranami vozidla) by bylo možno jen tehdy, pokud by vozidlo bezprostředně směřovalo ke střetu s chodcem, a že tomu tak v jeho věci nebylo, a že se již z tohoto důvodu nemohl dopustit přestupku podle ust. § 125c odst. 1 písm. a) bod 3 zákona o silničním provozu.

Podle ust. § 125c odst. 1 písm. a) bod 3 zákona o silničním provozu se fyzická osoba dopustí přestupku tím, že v provozu na pozemních komunikacích řídí vozidlo, které je technicky nezpůsobilé k provozu na pozemních komunikacích tak závažným způsobem, že bezprostředně ohrožuje ostatní účastníky provozu na pozemních komunikacích.

Z citované dikce zákona o silničním provozu je zřejmé, že skutková podstata tohoto přestupku je naplněna nikoliv při každém řízení vozidla, které není způsobilé k provozu na pozemních komunikacích (podmínka prvá), ale až tehdy, je-li také současně naplněna druhá zákonná podmínka, a to, že toto vozidlo bezprostředně ohrožuje ostatní účastníky provozu na pozemních komunikacích. V projednávané věci bylo nesporně zjištěno a prokázáno, že stěžovatel při spáchání přezkoumávaných přestupků řídil vozidlo, u něhož neprokázal jeho technickou způsobilost k provozu na pozemních komunikacích způsobem stanoveným tímto zákonem, tj. registrační značkou opatřenou platným osvědčením o technické způsobilosti vydané stanicí měření emisí a stanicí technické kontroly. Tím došlo k naplnění prvé z podmínek ust. § 125c odst. 1 písm. a) bod 3 zákona o silničním provozu.

Stěžovatel však naplnil i druhou ze zákonných podmínek pro spáchání tohoto přestupku, tedy že řídil vozidlo, které bezprostředně ohrožuje ostatní účastníky provozu na pozemních komunikacích. Termín bezprostředního ohrožení účastníků provozu na pozemních komunikacích není právními předpisy výslovně definován. Z jazykového výkladu tohoto termínu a jeho smyslu je však třeba dovodit, že pod termínem bezprostředního ohrožení je nutno chápat takový stav, resp. vlastnost provozovaného

vozidla, která může - např. v případě kolize (ostré hrany) nebo ze své povahy (např. nefunkční brzdy) - byť jen hypoteticky ohrozit jiné účastníky silničního provozu. Tak tomu bylo i v této věci. Nejvyšší správní soud dospěl ke shodnému závěru s krajským soudem i žalovaným, že technický stav stěžovatelem řízeného vozidla - zejména pro absenci pravého předního blatníku, přední masky, předního nárazníku, pravého předního světlometu, pravého směrového světla, představuje pro ostatní účastníky silničního provozu bezprostřední ohrožení.

Je tomu tak pro bezpočet ostrých hran, které by v případě kolize s jiným účastníkem silničního provozu (chodcem, cyklistou, motocyklistou či jiným automobilem) mohlo vážně ohrozit jiné účastníky tohoto provozu. Měřítkem bezprostředního ohrožení musí být posouzení možných následků způsobených tímto vozidlem ve srovnání s jiným vozidlem téhož typu, které bezprostředně ohrožující vlastnosti postrádá (tj. má nainstalovaný PP blatník, masku, světlomet, přední nárazník), tedy takové součástky osobního vozidla, které právě brání či alespoň eliminují možnou újmu jiných účastníků silničního provozu. Pokud by při porovnání takových následků nebylo rozdílu, nebylo by možno hovořit o bezprostředním ohrožení. V projednávané věci na vozidle ale chyběly karoserie či takové součástky osobního vozidla, které právě brání či alespoň podstatnou měrou eliminují možnou závažnou újmu jiných účastníků silničního provozu. Tato skutečnost zřejmě neměla - při jízdě v obci (rychlostí do 50 km/hodinu) - vliv na mechanické vlastnosti vozidla stěžovatele. Chybějící části vozidla, zvláště pak při jízdě v noci - tedy za snížené viditelnosti a při současné absenci osvětlení vozidla (možnosti zaměnění za jednostopé vozidlo), a bezpočtu ostrých hran vozidla - navíc v jeho přední části, představovaly pro jiné účastníky silničního provozu - zejména chodce, cyklisty nebo motocyklisty přímou bezprostřední hrozbu újmy na zdraví či majetku. Tato okolnost musí být každému (nejen správnímu orgánu) zřejmá na prvý pohled, a to včetně stěžovatele.

Stěžovatel se proto mýlí, pokud dovozuje, že svým jednáním nenaplnil znaky skutkové podstaty přestupku podle ust. § 125c odst. 1 písm. a) bod 3 zákona o silničním provozu, nebo že snad z jeho strany týmž jednáním byly naplněny znaky přestupku podle ust. § 125c odst. 1 písm. k) zákona o silničním provozu. Stěžovatel musí vzít na vědomí, že k naplnění skutkové podstaty tohoto přestupku (jde o ohrožující přestupek) stačí pouhá „možnost ohrožení“ jiných účastníků řízení a nikoliv jejich faktické ohrožení. Naplnění objektivní i subjektivní stránky tohoto přestupku byla ve správním řízení dostatečně prokázána, např. i přiloženou a stěžovatelem zpochybňovanou fotodokumentací vozidla stěžovatele.

Na uvedeném nemůže ničeho změnit ani argumentace stěžovatele, že bezprostřednost ohrožení účastníků silničního provozu nebyla dána s poukazem na skutečnost, že mu policejní orgán nezakázal další jízdu [nepostupoval podle § 118a odst. 2 písm. b) zákona o silničním provozu]. Jak přiléhavě uvedl již krajský soud, předmětem soudního přezkumného řízení nebylo posouzení zákonnosti dalšího postupu policejního orgánu po zjištění uvedených přestupků (zabránění v jízdě motorovému vozidlu), ale jen a pouze posouzení zákonnosti rozhodnutí správních orgánů, jimiž byl stěžovatel uznán vinným ze spáchání posuzovaných přestupků, za které mu byla uložena i příslušná sankce.

V neposlední řadě Nejvyšší správní soud neshledal opodstatněnou ani stížnostní námitku, že krajský soud nesprávně po právní stránce posoudil žalobní výhradu stěžovatele o nedostatečně zjištěném skutkovém stavu věci, neboť obsažená fotodokumentace a jiné důkazy neposkytovaly správnímu orgánu úplné informace o skutečném stavu věci, a že soud vadně nereflektoval na stěžovatelem předestřený skutkový příběh o důvodech, jež vedly k tomu, že vozidlo bylo bez pravého předního blatníku, nárazníku, masky, světlometu a směrového světla. Je tomu tak proto, že skutkový stav věci zjištěný správními orgány je dostačující a zcela odpovídá obsahu správního spisu. Pakliže stěžovatel zůstal ve správním řízení pasivní, na výzvu k doplnění blanketního odvolání nereagoval, nepředestřel správnímu orgánu svou skutkovou verzi, nedomáhal se doplnění dokazování, nemůže se nyní v řízení před správním soudem úspěšně domáhat doplňování skutkového stavu věci či namítat nedostatečnost skutkových zjištění správních orgánů. Uvedené platí tím spíše, byl-li stěžovatel zastoupen advokátem.

Ze všech uvedených důvodů Nejvyšší správní soud zamítl kasační stížnost směřující proti rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 29. 10. 2015, č. j. 41 A 66/2014 – 30, protože není důvodná (§ 110 odst. 1 poslední věta s. ř. s.).

Ve věci rozhodl v souladu s ust. § 109 odst. 2 s. ř. s., podle něhož rozhoduje Nejvyšší správní soud o kasační stížnosti zpravidla bez jednání, když neshledal důvody pro jeho nařízení.

Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o ust. § 60 odst. 1, věta první s. ř. s. ve spojení s ust. § 120 s. ř. s. Stěžovatel ve věci úspěch neměl, a nemá proto právo na náhradu nákladů řízení. Úspěšnému žalovanému správnímu orgánu podle obsahu spisu žádné náklady v řízení o kasační stížnosti před soudem nevznikly. Nejvyšší správní soud proto rozhodl tak, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 4. února 2016

JUDr. Jaroslav Hubáček
předseda senátu